

KAPITOLA 1

NIKDY NA TO ZRCADLO NESÁHEJ

BYLO NEBYLO, ZAČÁTKEM ŠKOLNÍ-
ho roku si Raven Queen balila kufry. Ze Zrcad-
loPodu dunělo nové album Taylor Quickové a Raven při
tancování vytahovala věci ze skříně a házela je do truh-
lice na šaty. Všechno oblečení na hromadě bylo fialové
a černé, proto pro oživení barev přihodila alespoň stříbr-
né sandály.

Raven otevřela okno. Slunce zapadalo do moře
hrajícího měděnými barvami. Poslední stránka léta
končila.

„Hej, Ooglote!“ zavolala, když vyzdvihla kufr na pa-
rapet okna ve třetím patře. Nechala kufr spadnout dolů.
Rodinný zlobr ho na nádvoří chytil jednou modrou ru-
kou a Raven zamával. Zamávala mu také.

Léto bylo pěkné. Žádné domácí úkoly – jenom hodiny a hodiny poslouchání muziky a četby dobrodružných románů. Několik dní v týdnu musela hlídat kuchařova dvojčata – kluky Dýni a Páje – a za to dostávala hromady cukroví. A s tatínkem plachtili v jejich malém člunu dolů po pobřeží, aby strávili týden s Pinocchiem a jeho dcerou Cedar Wood. Raven strašně ráda chodila na čajové dýchánky k víle Modrovlásce, kde u ohně hrály karty a s Cedar dlouho ponocovaly, zpívaly karaoke a chechtaly se do polštářů.

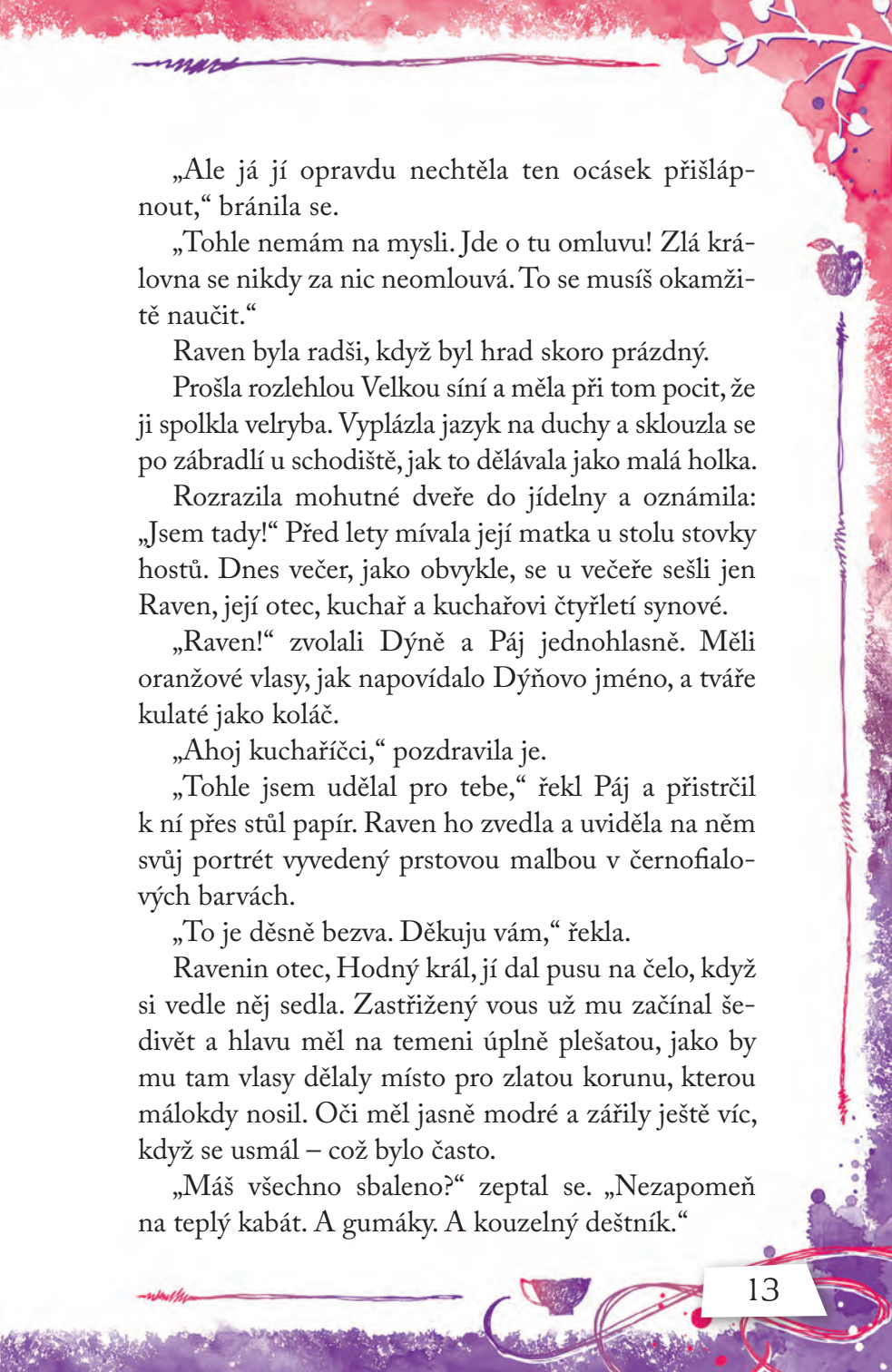
To všechno bylo moc pěkné. Ale Raven se už nemohla dočkat, až se znovu sejde s kamarády a kamarádkami v internátní škole Ever After High, kam měla nastoupit do druhého ročníku.

Usilovně se snažila nemyslet na to, že Den odkazu předků ji čeká už za několik týdnů. V prvním ročníku byla svědkem této slavnosti a od té chvíle dělala, co mohla, aby na tu událost nemyslela. Tehdy jí budoucnost připadala ještě daleko.

Zaduněl mlhový roh, který ji volal k večěři.

Raven si při odchodu z pokoje oblékla svetr. V královčině hradu byla zima. Bylo v něm příliš mnoho neobydlených pokojů, než aby se topilo ve všech krbech. Když vládla její matka, hrad se hemžil služebnictvem, vojáky a duchy. A všichni hlídali mladou Raven a okamžitě matce žalovali, pokud Raven nacytali, že se chová laskavě.

„Raven,“ plísnila jí matka, „skřítek Yop tě prý viděl, jak se omlouváš kryse za to, že jsi jí šlápla na ocas. S tímhle musíš přestat!“

„Ale já jí opravdu nechtěla ten ocásek přišláp-
nout,“ bránila se.

„Tohle nemám na mysli. Jde o tu omluvu! Zlá krá-
lovna se nikdy za nic neomlouvá. To se musíš okamžič-
tě naučit.“

Raven byla radši, když byl hrad skoro prázdný.

Prošla rozlehlou Velkou síní a měla při tom pocit, že
ji spolkla velryba. Vyplázla jazyk na duchy a sklouzla se
po zábradlí u schodiště, jak to dělávala jako malá holka.

Rozrazila mohutné dveře do jídelny a oznámila:
„Jsem tady!“ Před lety mívala její matka u stolu stovky
hostů. Dnes večer, jako obvykle, se u večere sešli jen
Raven, její otec, kuchař a kuchařovi čtyřletí synové.

„Raven!“ zvolali Dýně a Páj jednohlasně. Měli
oranžové vlasy, jak napovídalo Dýňovo jméno, a tváře
kulaté jako koláč.

„Ahoj kuchařičci,“ pozdravila je.

„Tohle jsem udělal pro tebe,“ řekl Páj a přistrčil
k ní přes stůl papír. Raven ho zvedla a uviděla na něm
svůj portrét vyvedený prstovou malbou v černofialo-
vých barvách.

„To je děsně bezva. Děkuju vám,“ řekla.

Ravenin otec, Hodný král, jí dal pusu na čelo, když
si vedle něj sedla. Zastřižený vous už mu začínal še-
divět a hlavu měl na temeni úplně plešatou, jako by
mu tam vlasy dělaly místo pro zlatou korunu, kterou
málokdy nosil. Oči měl jasně modré a zářily ještě víc,
když se usmál – což bylo často.

„Máš všechno sbaleno?“ zeptal se. „Nezapomeň
na teplý kabát. A gumáky. A kouzelný deštník.“

„Mám,“ řekla Raven. „A ne abys tu beze mě trčel celý rok zavřený. Kuchaři, postaráš se, aby se občas provětral, jezdil plachtit a rybařit.“

„Samozřejmě. Teď večere. Upekli jsem kachnu,“ řekl kuchař s nadějí v hlase a zvedl podnos.

„Já si dám jenom princeznovský sendvič s burákovým máslem, prosím,“ řekla Raven a při tom bafala přes ubrousek na Dýni.

Kuchař zakroutil očima, ale podal Raven sendvič jako obvykle.

„Děkuji ti,“ řekla Raven a automaticky se přikrčila. Ale matka tu nebyla, aby ji za tu zdvořilost pokárala.

Otec si určitě všiml, jak sebou trhla, protože jí konejšivě položil ruku na rameno a usmál se.

„Mám studené maso,“ ozval se Dýně.

„Můžu ti ho ohřát,“ nabídla se Raven a promnula si prsty, jako by se chystala vrhnout kouzlo.

„Ne!“ vykřikl náhle kuchař i král a vyskočili od stolu.

Raven se zasmála.

„Panečku, málem jsi mě dostala.“ Král si přitiskl ruku na srdce a zase se posadil.

Před několika lety se Raven pokusila ohřát otci jídlo a podařilo se jí zapálit celý stůl. Tuhle chybu už neudělá. Černá magie + dobré úmysly = katastrofa.

Po švestkovém pudinku řekl Hodný král: „Kuchaři, velice ti děkuji za výbornou večeri. Raven, mohla bys...?“ Kývl hlavou ke dveřím.

Raven se zhoupř žaludek, ale šla za ním ven.

Jakmile se ocitli na chodbě o samotě, král zašeptal: „Už je čas, Raven. Jestli se ti nechce...“

„Ne, půjdu si s ní promluvit.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se.

Raven zavrtěla hlavou. Už jí bylo patnáct. Byla dost stará na to, aby matce dokázala čelit.

Narovnala záda a poprvé tohoto roku se vydala na dlouhou cestu do královnina křídla na opačné straně hradu. Barvy tu potemněly – zdi obložené tmavým dřevem doplňovaly šarlatové a černé koberce. Ze zdí shlížely portréty. Matka s úsměvem. Matka bez úsměvu. Matka z profilu. Zvětšenina matčina nosu. Na jednom matka mhouřila oko. Na všech byla krásná.

Raven mýjela obrovské sochy a zdálo se jí, že se na ni všechny dívají. Závěsy šelestily, i když tu nebyl žádný průvan. Raven vyrazil na čele studený pot.

Před matčinou starou ložnicí stáli dva strážníci v lesklé zbroji, v rukou špičatá kopí a kouzelné hůlky. Kývli na ni, když otevírala dveře.

„Nezapomeň, nikdy na to zrcadlo nesahej,“ řekl jeden z nich.

„Nezapomenu,“ slíbila.

V pokoji viselo tolik pavučin, až se zdálo, že si to tu kostlivci vyzdobili na večírek. Raven se prodrala pavučinami k protější zdi a strhla ze zrcadla sametový závěs. Uviděla odraz své tváře – dlouhé černé vlasy s fialovými odlesky, tmavé obočí, výrazný nos a brada. Bylo divné vidět svůj obličej. Obyčejně se pohledům do zrcadla vyhýbala. Prohlížení se v zrcadle byl matčin koníček.

„Zrcadlo, zrcadlo na zdi,“ začala, „ehm... ukaž mi mámu.“

Zrcadlo nevyžadovalo rýmy, aby fungovalo. Rýmování patřilo leda tak do zastaralých kapitol.

Zrcadlo zajiskřilo a po stříbrném povrchu přeběhly elektrické výboje. Pomalu se objevila její matka v pruhovaném pyžamu. Tmavé vlasy měla vyčesané do tvaru koruny.

„Raven, jsi to ty? Jsi tak... tak krásná!“ zasmála se Zlá královna. „Skutečně začínáš dohánět toho spratka se světlou pletí a krvavými rty!“

Raven si vytáhla vlasy zpoza uší a nechala je spadnout přes půlku obličeje.

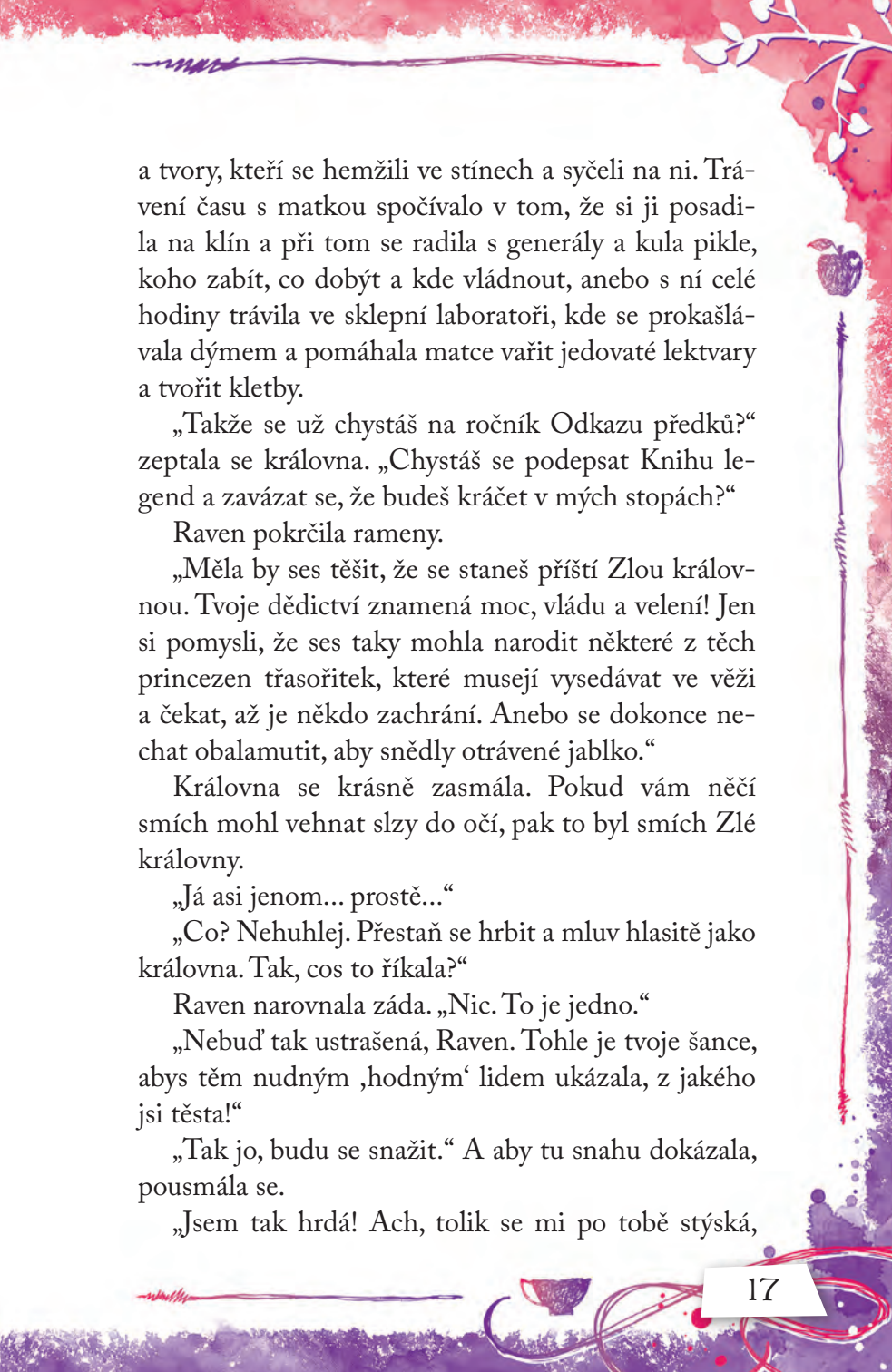
„Ahoj mami,“ řekla. „Jak to jde, když jsi zavřená v zrcadle?“

„To je fuk,“ odbyla ji Zlá královna a půvabně pokrčila rameny. „Pověz mi všechny drby. Co se děje v zemi Ever After? Už zjistili, jak vyléčit šílenství, které jsem způsobila jedem v Říši divů? Napodobil mě ještě někdo a pokusil se obsadit všechna království? Je tvůj otec pořád tak ubohou napodobeninou muže?“

Raven zařala pěsti. *Neposmívej se mému tatínkovi!* chtělo se jí zakřičet. Ale pohlédla do těch tmavých očí v zrcadle, zhluboka se nadechla a podívala se dolů. I když byla máma daleko ve vězení, neodvažovala se jí odporovat. „Všechno je stejné jako loni. A předloni.“

„Ha! Vidíš, co se děje, když jsem pryč? Nic. Já jsem život aspoň ozvláštnila. Doufám, že se z toho poučíš, miláčku. Musíš vyrazit ven a donutit život, aby byl takový, jaký ho chceš mít, přesně jako já.“

„Jo,“ řekla Raven. Matka jí rozhodně dětství ozvláštnila. Tehdy byl hrad přecpaný vojáky ve zbroji

a tvory, kteří se hemžili ve stínech a syčeli na ni. Trávení času s matkou spočívalo v tom, že si ji posadila na klín a při tom se radila s generály a kula pikle, koho zabít, co dobýt a kde vládnout, anebo s ní celé hodiny trávila ve sklepní laboratoři, kde se prokašlávala dýmem a pomáhala matce vařit jedovaté lektvary a tvořit kletby.

„Takže se už chystáš na ročník Odkazu předků?“ zeptala se královna. „Chystáš se podepsat Knihu legend a zavázat se, že budeš kráčet v mých stopách?“

Raven pokrčila rameny.

„Měla by ses těšit, že se staneš příští Zlou královnou. Tvoje dědictví znamená moc, vládu a velení! Jen si pomysli, že ses taky mohla narodit některé z těch princezen trásořítek, které musejí vysedávat ve věži a čekat, až je někdo zachrání. Anebo se dokonce nechat obalamutit, aby snědly otrávené jablko.“

Královna se krásně zasmála. Pokud vám něčí smích mohl vehnat slzy do očí, pak to byl smích Zlé královny.

„Já asi jenom... prostě...“

„Co? Nehuhlej. Přestaň se hrbít a mluv hlasitě jako královna. Tak, cos to říkala?“

Raven narovнала záda. „Nic. To je jedno.“

„Nebuď tak ustrašená, Raven. Tohle je tvoje šance, abys těm nudným ‚hodným‘ lidem ukázala, z jakého jsi těsta!“

„Tak jo, budu se snažit.“ A aby tu snahu dokázala, pousmála se.

„Jsem tak hrdá! Ach, tolik se mi po tobě stýská,

moje krásná holčičko.“ Matka zvedla ruku a přitiskla ji na zrcadlo, jako by byla za oknem. „Dovol mi, abych se tě dotkla, i když jenom přes sklo.“

Ravenina ruka se zdvihla, jako by měla svoji vlastní vůli. Matka ji skutečně milovala, tedy svým způsobem. Naděje byla jako lepkavý, přeslazený sirup, kterého by se Raven tak ráda ještě jednou napila. Ale ruku zastavila těsně předtím, než se stačila zrcadla dotknout. Tohle nebylo skutečné zrcadlové vězení. To se nacházelo daleko a bylo pevně zamčené. Jenže její matka byla tak mocná čarodějka, že by mohla Raven chňapnout za ruku i touhle špehýrkou.

„Mám tě ráda, mami,“ řekla Raven, „ale s útekem ti nepomůžu.“

Královna přimhouřila oči a ruku spustila. „*Hmf.* Kdybys byla tak zlá, jak jsem tě vychovala, neváhala bys. Musím říct, Raven Queen, že jsi mě zklamala. Ale to nic. Budu se zájmem sledovat, co dokážeš. Zdělila jsi bezednou schopnost být opravdu zlá a mít nepředstavitelnou moc. Tak ji nepromarni.“ Naklonila se tak blízko, že Raven v zrcadle viděla jenom matčiny hluboké fialové oči. „Dej jim děsně zabrat, Raven.“

Raven polkla. Ze všeho nejvíc chtěla utéct.

Jejich čas skončil a zrcadlo se vypnulo. Místo matčiny tváře uviděla Raven zase svou vlastní. Bylo opravdu pozoruhodné, jak moc si byly podobné.